

302

1724. Σύμβασις περὶ ρυθμίσεως οἰκονομικῶν συνεπειῶν διαζυγίου, ἐν χωρίῳ τῆς Χίου,

ἐν 299, σ. 18.

«... Μαρία... ὁμολογεῖ καὶ στέργεται, πῶς διὰ τὸ προικοσύμφωνον ποὺ τῆς ἔκαμεν ὁ (σύζυγός της) καὶ ἡγραφέν της μπασιδία τὰ σπήτια... καθὼς φαίνεται εἰς τὸ προικοσύμφωνον ἔττι τὴν σήμερον ἡ Μαρία, ἐπειδὴ καὶ δὲν τὸν θέλει διὰ ἄνδρα της, νὰ εἶναι τὸ σύ(μ)φων(όν) της ἄκυρον καὶ ἀνίσχυρον, νὰ μὴν ἔχη καμμίαν μετοχὴν ἀπὸ τὰ ἐμπασιδία... νὰ ἔχη κάθε μέρος τὰ ἐδικά του, ἔττι εἶπαν καὶ ἔστερξαν...».

303

1724. Προικοσύμφωνον, ἐν χωρίῳ τῆς Χίου,

ἐν 299, σ. 23–33. Ἡ Καλή, ἐρχομένη εἰς δεύτερον γάμον, συνιστᾷ προῖκα τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα ὡς ἦσαν γεγραμμένα «εἰς τὸ πρωτινὸν προικοσύμφωνον». Ἡ μήτηρ τοῦ γαμβροῦ δίδει ὠρισμένον χωράφιν καὶ τὸ μουλάριν. Διὰ τοῦ ἰδίου συμβολαίου, ἡ μήτηρ τοῦ γαμβροῦ ρυθμίζει τὰ τῆς περιουσίας της, ἡ δὲ νύμφη Καλή, ἐκτὸς τοῦ προικοσυμφώνου, δίδει εἰς τὸν γαμβρὸν δύο ἕτερα ἀκίνητα, ἴσως λόγῳ τῆς ιδιότητός της ὡς δευτερογάμου.

304

1725. Δάνειον ἐπὶ ἐξωνήσει, ἐν χωρίῳ τῆς Χίου,

ἐν 299, σ. 91.

«... ὁμολογεῖ ὁ Ν. πὼς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Κ. ἀσελάνια 50 καὶ ἀντ' αὐτῶν τοῦ δίνει ὁ Ν. τοὺς σκοίνους... ἐν τῇ θέσει... καὶ στέργουν τὰ δύο μέρη, πὼς τοὺς σκοίνους νὰ ἔχη ὁ Κ. νὰ τοὺς καρπολογᾷ ὡς ἴδιος νοικοκύρης καὶ ὁ Ν. τὰ ἀσελάνια... καὶ ὅποτε δώσει ὁ Ν. τὰ ἄσπρα, νὰ ἔχη πάλιν τοὺς σκοίνους του...».

305

1725. Προικοσύμφωνον ἐν Νάξῳ, ἀνέκδοτον,

ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 150.

«... καὶ πάλι, ἂν ἀπὸ ροιζικοῦ, ὁποῦ ὁ Θεὸς νὰ μὴν ὀρίσῃ, καὶ μένη ἄκληρος, χωρὶς νόμιμα καὶ εὐλογητικὰ ἀρχοντόπουλα τῆς σαρκός του, τὰ ὅσα ἐδῶ τοῦ δίνει, ἀποθανώντας του, νὰ γυρίζου(ν) ὅλα στοὺς πρόξιμους ἐδικούς, κατὰ τὴν παλαιὰ συνήθεια τοῦ τόπου μας...».

306

1725. Προικοσύμφωνον ἐνώπιον νοταρίου ἐν χωρίῳ τῆς Χίου,

ἐν 299, σ. 93–95 καὶ ἐν 44α, σ. 122–123. Οἱ γονεῖς «τάττουσιν καὶ παραδίδουσιν πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀγγεροῦν διὰ προῖκα καὶ μερίδιον πατρικὰ καὶ μητρικὰ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ χωρίου ἀσημίων, χρυσαφίων καὶ ἐτέρων ἄλλων ὑμφασμάτων... καὶ τὰ σπῖτια ὅλα τῆς γυναικός του. Ἐπίσης «δίνει καὶ ὁ πεθερὸς καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νύμφης ἐμπασιδίων καὶ τέλειον

χάρισμαν . . .». Ἐπίσης δίδουν οἱ γονεῖς τοῦ γαμβροῦ ὠρισμένα ἀκίνητα. Ἐπίσης δίδει ὁ πάππος τῆς νύμφης ἐν χωράφιον, «ὁμολογᾷ ἡ νύμφη νὰ τοῦ κάμη ἕναν μνημόσυνον, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἂν δὲν τὸ κάμη, νὰ ἐξέροχεται ἀπὸ τὸ χωράφιν . . .».

307

1725. Προικοσύμφωνον ἐν χωρίῳ τῆς Χίου,
ἐν 44α, σ. 121.

Ἡ χήρα μήτηρ, «παρὼν καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Ν., ἔχοντες θυγατέραν ἐννόμῳ ἡλικίᾳ . . . Τάττουσιν δὲ καὶ παραδίδουσιν πρὸς αὐτήν . . . διὰ προῖκα καὶ μερίδιον ἀπὸ τῆς μητέρας τῆς, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ χωρίου, . . . ὅλα τὰ μισὰ νὰ διαλέγῃ . . . καὶ προικίον αὐτῆς ὅσα ἔχει καὶ φοραίνει . . . Δίνει καὶ ὁ γαμπρὸς τῆς νύμφης ἐμπασίδιον τὰ χωράφια . . . Δίνει καὶ ὁ Μ., ὁ ἀδελφός του, τὰ σπίτια . . . Δίνει ἡ πεθερὰ τῆς νύμφης . . . καὶ νὰ πέρουν ὅσα ἐπῆρεν ἡ νύμφη καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ κατὰ τὴν ποσότητα καὶ ὅ,τι ἀπομείνουν πατρικὰ καὶ μητρικὰ, νὰ τὸ κάμνουν, ὅσα παιδιὰ ὅσα μερίδια, νὰ πέρῃ κάθε μέρος τὸ μερίδιόν των, καὶ νὰ ἔχουν τὴν ἔννοιαν τῆς μητέρας των εἰς ἐξωτροφίαν καὶ εἰς θανές, κατὰ τὴν τάξιν . . .».

308

1725. Φιρμάνιον σ. Ὁσμάν Γ', ἀπαλλάσσον τὰς νοτίους Σποράδας
ἀπὸ τοῦ νὰ πληρώνουν ἄλλους φόρους, πλὴν τῶν κατ' ἀποκοπὴν
ὀρισθέντων,
μνημ. ἐν 252, σ. 366.

309

1727. Αἵτησις περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν Ἀγιορειτῶν τοῦ ἐν Σιδηροκαυσίῳ
μεταλλείου καὶ σχετικὸν φιρμάνιον,
μνημ. ἐν 190, σ. 16 (18/46).

310

1729. Κωδικοποίησις τῶν Νόμων τῆς Βενετίας,
ἐν 437, φ. 3–103, εἰς ἐνετικὴν διάλεκτον μετὰ λατινικῆς ἐναντι μεταφράσεως. Τὰ Statuti ταῦτα ἴσχυσαν ἐν Ἑπτανήσῳ, ἀπὸ τῆς καταλήψεως ἐκάστης νήσου (Κερκύρας 1386, Ζακύνθου 1483, Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης 1500, Κυθήρων 1530 καὶ Λευκάδος 1684), μέχρι τοῦ 1841, ὅτε ἴσχυσεν ὁ Ἰόνιος Ἀστικὸς Κώδιξ. Ἐν τῇ ἰδίᾳ συλλογῇ δημοσιεύονται (φ. 221–300) κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν (1041–1720) οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα τοῦ Συμβουλίου Βενετίας, ἀστικῆς ὕλης.

311

1730. Ἀπόφασις τοῦ Κοινοῦ Ἀνδρουβίτσης (Δ. Μάνης), τῆς 18
Μαρτίου,